

De mână cu fericirea

Carmen

Visul nopților de vară,
Gândul ce-începea să doară,
Erau despre fericire
Să ne-aducă în simțire.

Zile, luni și ani trecut-au,
Stelele în nopți scliceau
Peste val de fluturi roșii
Ce spăla-n dorință pașii.

Gândurile și-apoi vise
Cu aripile deschise
Zburau în frânturi de noapte
Către-a fericirii șoapte.

Pe alea de sub sălcii
Unde frunzele râd păcii
Din grădinile cu flori,
Ne-au cuprins stele-fiori.

De mână cu fericirea
Tot la ea-mi era privirea
Și aripi roșii de fluturi
Ne țineau umerii-alături.

Pașii noștri-n seara caldă
În tăcere se scufundă
Căci a inimii plăcere
Este visu-n înviere.

Mâna mea de-abia atinge
Fericirea ce prelinge
În palma cea tremurândă
Așteptarea în secundă.

Pe o bancă, pe alee,
Sub arțarul în maree,
Mâna fericirii, încet,
Mi-a strâns-o pe-a mea, discret.

Printre frunze, felinare
Luminau arțarul mare,
Cu privirea la copac

Mii de mâini m-au mângâiat.

Fluturi roșii de iubire
Zboară către fericire
Și cu mâna tremurândă
Ating fața ei cea blândă.

De-acum mâna fericirii
E-n arțarul nemuririi
Clipelor din seri de vară
Și în palmă dor strecoară.